

Marijin studenec.

aleč od nas, kamor odleté pred zimo lastovke in žerjavi, v bližini velike rumene puščave, je bila nekoč revna vasica. V njej je bilo le par kočic iz datljevega lesa, strehe so bile iz velega bičja, stene z posušenega blata, prebivalci pa so živeli po večini revno kakor živali v puščavni po luknjah in duplih. — V tej vasi je bilo pomanjkanje na vsem. Ni bilo ne zaslužka ne hrane ne obleke, zlasti je pa primanjkovalo dobre pitne vode. Zato so ljudje zelo bolehal, največ na gobavosti. Posebno radi gobave bolezn, še je vse plašno ogibalo te vasi in niti kraljevi poslanca niso stopili vanjo.

»Revni smo, zaničevani in zavrženi, o Bog! Pošlji nam koga, da nas reši te bede, pošlji nam svojega Maziljenca, da nas otme in osreči!« Tako so molili ljudje vsak petek zvečer, ko je zahajalo solnce v rumeni puščavi in so prižgali sobotno svetiljko. Molili so prisrčno in se spominjali svojih grehov ter verovali v Boga Izraelovega.

Nekega dne so prišli tuji popotniki v to vas. Videti so bili zelo revni, kajti vse njihovo imetje je nosil en sam osliček. Mož se je oziral po praznih razvalinah in votlinah, kje bi našel kakšno zavetje. Ah, vse je bilo tako ubožno, komaj primerno človeku za bivališče. Našel je pa končno le prostorček.

V neko temno duplino je odložil svojo prtljago, po večem rokodelsko orodje in nekaj odej ter perila. Mož je brž pospravil v temnem prostoru, osnažil ga za silo in odpeljal vanj ženo z otrokom.

Bili so to Jezus, Marija in Jožef, toda tega nihče ni slutil. Iz strahu pred hudobnimi ljudmi so pribežali lesèm in tu so zdaj živeli v najrevnejšem kraju dežele. — Kmalu je oskrbel Jožef mizico, pručico in opletel stene ter pripravil tiho in čedno bivališče. Marija je predla in tkala, pletla in krpala ter s tem pomagala služiti kruh. Toda ljudje naokoli so bili revni, da niso mogli plačevati, pa je pritiskala beda. Najhuje je bilo pa to, ker je primanjkovalo vode. — Nekega dne Jožef ni mogel več gledati te stiske. Osedlal je oslička, natovoril mu velik meh za vodo, pa je mislil iti v puščavo, da bi tam poiskal kak studenec. Zabranila mu je pa Marija. Na tistem je odšla, krenila do starega drevesa v bližini, tam malo pokopala in glej, kmalu je privrela iz zemlje vodica in se zbrala v tolmunček. Marija je poprosila Jožefa, naj koplje naprej in brž je doteklo toliko vode, da je bilo stiske konec.

Veselo je žuborela vodica po trdem kamenju. Ptčki so prileteli, pili in slavili Boga. Tako je Marija prišla do vode, da je lahko kopala otroka, prala perilo in vsak dan donášala sveže studenčnice.

S časom je dorasel Jezušček in se je igral z vaškimi otroki. Nekega dne so bili vsi trudni in žejni radi igranja in skakanja. Tedaj jih je odpeljal Jezušček k studencu in jim je dal piti. Otroci so pili in pili. Povedali so pa tudi doma o čudoviti vodi in kmalu so prosile vse matere za vodo iz tistega studenca.

V vasi so se pa jeli goditi čudeži. Sveta moč je morala biti v tisti vodi, kajti ozdravljala je mrzlico, celila vsakršne rane in dajala novo moč. Če so matere skopale v njej gobave otroke, so padle z njih gobe kot luske in ozdraveli so.

Tedaj so si ljudje tiho pripovedovali: Kdo nam je naklonil to veliko dobroto? Ni li to tiha, ljuba gospa, ki tako rada dela? Jožef nas je naučil umnega rokodelstva, Marija pa naše žene šivanja, Mir prihaja od teh ljudi, blagoslov in sreča. Hajd, izvolimo Jožefa za svojega starejšino, vedno naj ostane pri nas in naj bo naš vodnik!« Tako so govorili možje in so šli, da se

Jožefu zahvalijo. Ko so pa prišli do votline, so našli vrata in okna široko odprta. Bivališče je bilo prazno, sveta Družina je odšla.

Žalostni so odšli možje domov in povedali, da so prišli prepozno. Tedaj so zajokale matere in otroci, neki starček je pa rekel: »Bog je bil pri nas!«

Tisti studenec je postal ljudem svet. Imenovali so ga »Marijin studenec«. Pozneje so ga ogradili s kamenjem, posadili dreves okoli njega in sezidali cerkvico nad tistim bivališčem svete Družine. Ko so prišli potem čez mnogo let Jezusovi učenci v tisti kraj, jim je še ta in oni domačin pravil o dobrih tujcih, posebno o ljubem Jezuščku in o njegovi ljubeznivi, pridni materi.

(Schutzengel.)

